

Barcelona, mocador negre

Mentre els distints partits parlamentaris han abandonat el sentit reivindicatiu de l'Onze de Setembre, o s'han reclòs en festes i concentracions pròpies, enguany, una vegada més, els carrers de Barcelona han estat camp d'actuació d'un nou fenomen, una joventut independentista nombrosa que els observadors polítics han de començar a analitzar.

Miquel Mora

Hi hagué un moment —plaça de Catalunya, deu de la nit— que pogué sentir-se per l'emissora d'un membre de la Guàrdia Urbana el següent balanç: «hi ha diverses barricades a la Gran Via, a la Rambla, a la plaça de Catalunya, a la plaça de la Universitat...» Hi havia, també, incidents, o n'hi havia hagut, a la plaça Reial, a la rambla de Catalunya, davant govern civil, pel Fossar de les Moreres... Algun periòdic aventurà una xifra de participants en els aldarulls: més de dos mil joves. A la plaça de Catalunya, n'eren uns tres-cents.

Crement una bandera espanyola, apedregaren el balcó d'on penjava, formaren barricades, en arribar la secció antiavalots de la Guàrdia Urbana, i resistiren durant quasi una hora, convertint el centre de Barcelona en un camp de batalla. La majoria d'ells es cobrien la cara amb un mocador negre amb la senyera estelada gravada en blanc. D'altres ho feien directament amb la senyera. Uns alçaven el puny, uns altres feien amb quatre dits les quatre barres. Tots —o quasi tots— eren joves, joveníssims. Joves i decidits.

Després de la primera hora de batalla, l'estratègia, bastida de fa temps, consistent a usar contra els manifestants independentistes un grup especial antiavalots de la Guàrdia Urbana, se'n vingué avall. Una vegada i una altra aquests membres de la Guàrdia Urbana —davant la indiferència dels seus col·legues normals—

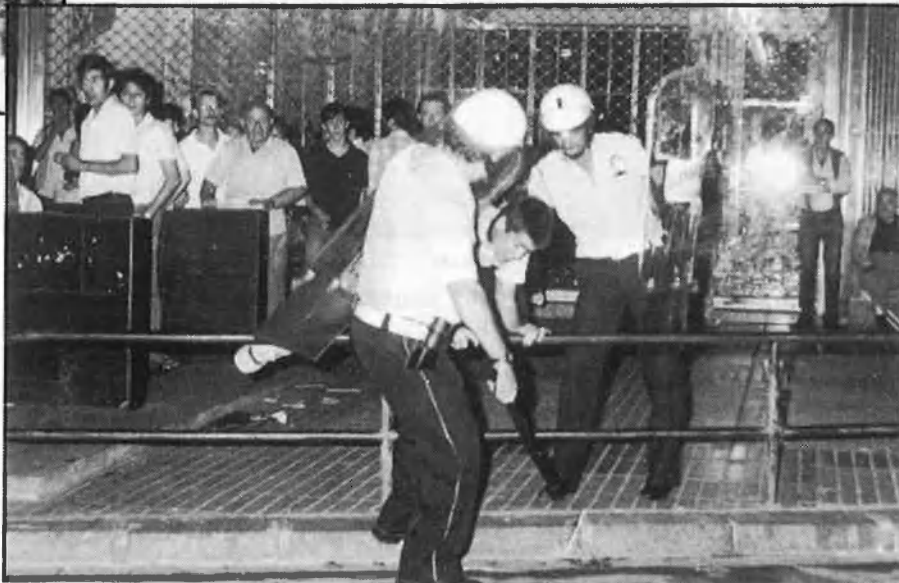

DOMÈNEC UMBERT

DOMÈNEC UMBERT

entraven corrent rere els seus escuts cap al centre de la plaça. Una pluja d'objectes els feia retrocedir i cada retrocés era acompanyat de crits i cànctics independentistes. De sobte, sonà un tret. Era l'avis que ja havia arribat la policia nacional. La plaça de Catalunya s'omplí en pocs minuts de pilotes de goma, pots de fum i motoristes llançats a tota velocitat. Els joves, però, restaven en les voreres fent onejar provocativament les banderes. Una fotografia: un policia crida a la cara d'un xicot que circule, que no s'estiga quiet. El xicot, fredament, li respon que circule ell: «Aquest és el meu país, no el teu».

Més enllà de les anècdotes, però, hi ha una sèrie d'interrogants que s'amunteguen sobre la taula: ¿Què està passant perquè, deixem-ho així, dos mil joves catalans s'enfronten al carrer amb una violència, amb una força enorme, a la policia. ¿Què passa, sis anys després d'aprovat l'estatut, que vora trenta mil independentistes copen Barcelona i senyoregen sobre ella durant hores imposant la seua llei? ¿Què està passant perquè tants joves, sobretot joves, isquen al carrer a Barcelona, a Girona o a Vinaròs, inclús —el dia 10 a la nit una manifestació va recórrer els carrers d'aquesta ciutat del Baix Maestrat—, reivindicant molt més per al seu país del que concedeixen estatut i constitució?

Hi hagué qui recriminà als manifestants la seua actitud, però també alhora hi hagué qui salvà manifestants de més d'un conflicte gros —des d'homes que afirmaven ser familiars de joves detinguts i aconseguien que els posassen en llibertat, fins a portals automàtics que s'obrien en el moment just—. Les crítiques, però, venien en tot cas per la violència. Barcelona de bon matí ja no tenia a penes banderes espanyoles en els màstils. I les poques que quedaven van ser retirades i cremades pels joves del mocador negre. La imatge d'aquest mocador és una imatge insòlita per a un país que sempre s'ha vanat del seu pactisme, de la seua calma. El mocador negre és un símbol, però. El símbol d'una nova generació de catalans (i és impossible per ara saber quants en són) que veu les coses d'una manera distinta a la que hi havia l'any 75, l'any 77, l'any 79. Sant Boi queda molt lluny per a ells. Franco no és ni un record. Seria molt fàcil amagar el cap i pensar que no passa res. □